

Hồi 14

Thông Linh Thiên Sư Tiết Lộ Hiệt Kín Của Sư Môn

Tô Hùng ngừng tay quay nhìn Quân Vũ, thấy Quân Vũ đứng sững sờ, mắt nhìn vào nhà sư áo xám không ngớt, liền mỉm cười bảo:
- Vũ huynh nhìn gì vậy? Có phải Vũ huynh thấy tiểu đệ dùng độc thủ hạ hãn mà bất nhẫn chăng?

Rồi Tô Hùng lại cười lớn, tỏ vẻ tự đắc:

- Nếu ai cũng giống Vũ huynh, có lòng nhân từ như vậy thì đâu còn gọi là đời giang hồ nữa. Nên nhớ là “Lưỡng hổ tương đấu, tất hữu nhất thương”. Mình không thắng được kẻ khác tức là để cho kẻ khác thắng mình. Nếu mình không đủ tài mà thất bại thì chẳng có gì ân hận, còn như vì lòng nhân từ mà thất bại trước một đối phương thua kém mình là điều đau đớn.

Quân Vũ lắc đầu:

- Tiểu đệ đâu phải trách Tô huynh dùng độc thủ, chỉ vì...

Tô Hùng đã hiểu rõ ý nghĩa của Quân Vũ, nên ngắt lời nói tiếp:

- A ! Té ra Mã huynh sợ tên ác tăng này chết đi thì không còn cách nào tìm ra Thông Linh thiên sư nữa phải không? Điều đó khỏi lo. Võ công của tên này không khác gì với hai tên ác tăng đã cướp gái. Bọn chúng đều là đồng môn. Bọn đệ tử đã thế thì sư phụ của chúng cũng không tốt đâu. Thông Linh thiên sư nhất định là một kẻ gian ác rồi.

Ngừng một chút, Tô Hùng lại nói tiếp:

- Vân Vu Tự rộng chưa đầy mấy trượng vuông, khó gì mà không tìm ra lão thầy chùa già đó. Chỉ sợ lão ta võ công cao diệu, chúng ta lại phải vất vả để đánh với lão mà thôi. Nhưng chiêu vừa rồi tiểu đệ cũng chẳng dùng hết thành lực. Có lẽ tên đầu trọc áo xám này sớm muộn cũng tỉnh lại.

Mã Quân Vũ tuy cảm thấy lời nói Tô Hùng có lý song cũng không hoàn toàn tin tưởng được. Tuy nhiên, chàng không muốn cãi vã làm gì, chỉ mỉm cười gật đầu.

Quả nhiên một lúc sau, nhà sư áo xám dần dần tỉnh lại. Mã Quân Vũ muốn chạy đến dùng Thôi Cung Quá Huyết để giúp cho nhà sư áo xám thông thương huyết đạo.

Ngờ đâu vừa mới ra tay, nhà sư áo xám đã gạt đi, và nói:

- Khỏi cần đa sự ! Ta đã có cách tự giải huyết lấy.

Nói xong lão lồm cồm ngồi dậy, nhắm mắt vận dụng nội công để lấy lại sức khỏe.

Mã Quân Vũ lui ra đứng một bên. Còn Tô Hùng lại cười ha hả, bước đến bên nhà sư để xem lão vận dụng nội công giải huyết.

Đúng một khắc, nhà sư áo xám lần lần mở mắt ra, đứng lên nhìn Tô Hùng cười nhạt nói:

- Bần tăng bị tiểu thí chủ đánh bại, vậy bần tăng giữ đúng lời hứa, dẫn tiểu thí chủ đến gặp Thông Linh thiền sư mà thôi. Còn vị đồng hành của tiểu thí chủ thì không thể được, xin đứng nơi đây chờ vậy.

Mã Quân Vũ vội nói:

- Như thế sao được. Chúng tôi cùng đến đây một lượt thì cũng phải cùng được gặp Thông Linh thiền sư chứ.

Tô Hùng quay đầu nói với Quân Vũ:

- Lão thầy chùa này muốn dùng thủ đoạn để hại mạng tiểu đệ. Nhưng tiểu đệ không sợ đâu. Vậy Vũ huynh cứ chờ tiểu đệ nơi đây, để tiểu đệ vào lôi lão Thông Linh ra đây cũng được.

Quân Vũ đáp:

- Để Tô huynh đi một mình nguy hiểm lắm. Tiểu đệ phải cùng đi theo Tô huynh.

Tô Hùng mỉm cười, nhìn nhà tu áo xám, thấy lão nở nụ cười độc ác trên môi, biết lão toan làm chuyện chẳng lành, nên không cản Quân Vũ nữa. Quân Vũ vội nhảy phóc tới trước, theo chân nhà tu áo xám.

Ba người theo một con đường nhỏ đi thẳng ra sau điện. Qua khỏi cửa sau, họ băng qua một khoảng rừng thông từ trên sườn núi thẳng xuống.

Quân Vũ thấy phong cảnh hơi lạ, thầm nghĩ:

“Tại sao Thông Linh đại sư không ở trong chùa mà lại ở ngoài sườn núi?”

Tô Hùng cũng nheo hai mí mắt lại, tập trung tinh thần ghi nhớ lối đi. Trong ý chàng cũng nảy ra một ý nghĩ nhưng không giống như ý nghĩ của Quân Vũ. Chàng cho là đoạn đường này nhà sư áo xám có bố trí nhiều cạm bẫy vô cùng hiểm ác để lừa cách hại mạng chàng.

Nhà sư áo xám sau khi dắt hai người xuống khỏi sườn núi lại rẽ theo một cái khe nhỏ bên tay phải, rồi cứ thế mà đi. Tô Hùng vừa đi vừa xem thế núi, chỉ thấy núi này dần dần hẹp lại. Độ một dặm thì con đường chỉ còn đủ vừa một người qua mà thôi. Hai bên hông núi ép lại, với một địa thế rất ngặt nghèo.

Tô Hùng vội phóng mình tới trước, theo sát lưng nhà sư, tay mặt chuẩn bị thủ thế. Nếu xảy ra điều gì thì chàng hạ sát lão tăng áo xám lập tức. Nhưng nhà sư áo xám như không cần để ý đến dự định của Tô Hùng. Khi đến một khúc quanh đột nhiên trước mặt hiện ra ba ngọn đồi thấp. Trước mặt họ là một sân cỏ bằng phẳng độ bốn năm trượng mông.

Nhà sư áo xám chỉ tay vào một cái hang đá, lạnh lùng bảo Tô Hùng:

- Thông Linh thiền sư ở trong hang đó. Nếu các người không sợ chết thì cứ vào đi.

Tô Hùng quan sát cửa hang thấy miệng hang độ chừng bốn thước bề cao, bề sâu độ một trượng, rồi lại đi quanh qua bên phải, trong đó tối om, không nhìn ra cảnh vật được.

Chàng đang suy nghĩ, thì Quân Vũ đã chạy đến nói:

- Tô huynh ! Trong đó thế nào cũng có độc xà, mãnh thú, vào đó e nguy hiểm. Vậy Tô

huynh để tiểu đệ vào trước cho.

Tô Hùng gật đầu nói:

- Đúng vậy ! Trong núi sâu hoang vắng thế nào cũng có giống ấy. Nhưng cứ để tiểu đệ hỏi lại đại sư này một lời rồi sẽ quyết định.

Nhà sư áo xám không đợi Tô Hùng hỏi, ngẩng đầu lên cười ha hả nói:

- Nếu đã sợ rắn độc, thú dữ thì còn đòi đến gặp Thông Linh thiền sư làm gì ? Có lẽ các người lấy cớ ấy để thoái lui chăng? Nếu vậy tốt hơn lúc này các người đừng làm oai để khỏi mất công ta dẫn đường.

Mấy câu nói của nhà sư áo xám làm cho Tô Hùng đỏ mặt, máu nóng sục sôi. Chàng cười hà hà, đáp:

- Nếu trong đó là sư tử ta cũng chẳng sợ. Nhưng người phải liệu hồn. Nếu không có Thông Linh thiền sư trong đó, đừng trách ta tàn nhẫn nhé.

Nhà sư áo xám lại ngửa mặt lên trời cười một lần nữa, rồi nói:

- Ôi ! Chú bé ! Đừng hăm dọa uống lời. Người vào động thì đâu còn sống được nữa mà hăm dọa ai?

Tô Hùng bị nhà sư áo xám khích lần nữa, làm cho máu hào hùng sôi sục. Chàng quay lại nói với Quân Vũ :

- Mã huynh hãy xem chừng lão trọc đó, đừng để lão trốn chạy mất. Đợi tiểu đệ vào trong đó xem thử. Nếu không có Thông Linh thiền sư thì chúng ta sẽ phanh thây lão ra muôn mảnh cho bỏ ghét.

Dứt lời chàng nhẩy phóc vào động.

Quân Vũ gọi lớn:

- Tô huynh ! Hãy để tiểu đệ vào cho.

Dứt lời, Quân Vũ cũng co chân nhẩy theo.

Nhà sư áo xám đưa tay cản Quân Vũ lại, nói:

- Các người chỉ có hai đứa, thế nào cũng phải để lại một đứa để lượm xác chứ? Nếu người muốn chết thì đợi hấn chết trước rồi người sẽ chết sau.

Mã Quân Vũ quay nhìn nhà sư nói:

- Tại sao đại sư lại biết huynh ấy chết? Chưa chắc như thế đâu.

Nhà sư áo xám lại mỉm cười, nói nữa:

- Người không tin thì đợi đây một chút sẽ thấy.

Quân Vũ vùng ra khỏi tay của nhà sư áo xám toan nhẩy vào động.

Nhà sư áo xám lại bước tới một bước, cản lại nói:

- Người có muốn vào động thì cứ đợi tên kia ra rồi sẽ vào. Người không biết qui củ của Thông Linh thiền sư ư?

Quân Vũ nghe nói, nghĩ thầm:

- Họ đã có qui củ như thế thì mình cũng nên tạm thời nhẫn nại tuân theo, đợi ở ngoài này một chốc xem sao đã.

Thời gian không lâu, bỗng trong động có tiếng la thất thanh. Tiếp đó một luồng gió

thổi mạnh. Tô Hùng tay ôm ngực, từ trong cửa động nhảy vọt ra, mặt trắng như sáp.

Quân Vũ kinh hồn, chạy đến đỡ Tô Hùng hỏi:

- Tô huynh ! Huynh bị thương chỗ nào?

Tô Hùng đưa mắt nhìn Quân Vũ không nói một câu, thăm vận nội lực để lấy lại sức khỏe, đôi mắt lộ ra những nét đau khổ vô cùng. Quân Vũ thấy mặt Tô Hùng biết chắc chàng đang bị thương nặng, lòng đau xót, hai dòng lệ rưng rưng, nói khẽ:

- Tô huynh ! Vì chuyện của tiểu đệ mà Tô huynh phải nhọc lòng. Nay lại bị thương nữa, tiểu đệ chỉ có chết mà thôi.

Tô Hùng lắc đầu, miệng nhoẻn một nụ cười như có ý để an ủi Quân Vũ. Quân Vũ đỡ Tô Hùng ngồi xuống mé cỏ, thấy trên tay của Tô Hùng bốn chiếc vòng vàng chỉ còn hai chiếc, đoán biết những chiếc vòng ấy là vật ám khí hộ thân của chàng, nay bị mất đi, tức là trong động vừa rồi đã xảy ra cuộc ác đấu.

Tô Hùng ngồi vận công một lúc trên bãi cỏ, nét đau khổ trên mặt dần dần tiêu tan. Chàng đứng lên, thò vào túi lấy ra hai viên đơn hoàn, bỏ vào miệng nuốt, rồi nói với Quân Vũ :

- Thông Linh thiền sư thật là kẻ võ công thâm hậu phi thường. Tiểu đệ vừa bước vào thì lão đã đánh tống ra ba chưởng. Hai chưởng đầu còn hơi nhẹ, nên tiểu đệ còn chịu nổi, đến chưởng thứ ba sức nặng ghê hồn. Trong đường hầm lại chật hẹp không thể nào tránh né được, tiểu đệ đành phải ném hai vòng ám khí, rồi rút lui. Nhưng cũng không tránh khỏi thương tích.

Quân Vũ lo lắng hỏi:

- Huynh cảm thấy thương thế có nặng không?

Tô Hùng nói:

- Tiểu đệ đã nuốt hai viên Cửu Chuyển Bảo Mạng Đơn. Thuốc này của sư phụ tiểu đệ chế ra. Ngài là đệ nhất danh y thiên hạ Ngự Ẩn Tiêu Công Nghĩa, chắc khỏi lo sợ gì đến tánh mạng. Nếu ba tháng sau không thấy tái phát thì kể như vô sự, còn nếu có bề nào cũng chẳng hề gì, vì sư phụ tiểu đệ giỏi về môn Nguyên Chỉ Thần Công, trừ khi nào trong người bị nát hết thì ông mới không thể chữa khỏi mà thôi.

Nói đến đây, Tô Hùng thở dài một tiếng, và nói:

- Mã huynh muốn gặp Thông Linh thiền sư hôm nay thì không được rồi. Hãy chờ tiểu đệ trở về Thiên Long Bang mời cao thủ đến đây mới đủ sức địch lại với lão già này.

Quân Vũ quay nhìn nhà sư áo xám thấy người này thần sắc vẫn thản nhiên, như không để ý đến việc vừa xảy ra vậy.

Thực ra không phải thế. Chính nhà sư áo xám đang kinh sợ, không ngờ Tô Hùng lại có thể đỡ nổi chưởng phong của Thông Linh thiền sư mà không bị chết tại chỗ.

Quân Vũ nhìn thấy sắc mặt Tô Hùng dần dần tươi tỉnh lại, thì biết trong mình không có việc gì quan hệ, thân mật nói:

- Tô huynh ! Ý kiến Tô huynh định trở về Thiên Long Bang mời cao thủ là thượng sách, song đường đi khó khăn, thời gian đi về và trở lại đây không phải ít. Tô huynh đã vì

tiểu đệ mà chịu cực, lẽ nào tiểu đệ không vào hang đá để nếm chút mùi đau đớn.

Tô Hùng lắc đầu:

- Không nên đâu ! Mã huynh tuy nội lực không đến nỗi kém lắm, nhưng chống cự với lão già ấy sao lại.

Quân Vũ nói:

- Tiểu đệ thừa lúc Thông Linh thiền sư vừa đấu với Tô huynh, công lực chưa hồi phục, vào đó múa men biết đâu gặp may.

Vừa nói, Quân Vũ vừa tung chân nhảy vào miệng hang.

Tô Hùng biết Quân Vũ đang nóng lòng gặp mặt sư muội, dẫu có cản ngăn cũng vô ích, nên để mặc cho Quân Vũ tùy ý định liệu.

Trước khi vào hang, Quân Vũ còn quay đầu lại hỏi nhà sư áo xám:

- Bây giờ ta vào hang còn có gì phạm quy luật nữa chăng?

Nhà sư áo xám cười nhạt nói:

- Người đã đến số chết, dẫu có cầu kinh tịnh độ cũng không thể làm tỉnh lại được.

Quân Vũ không đáp, tung mình nhảy vào động, quẹo qua tay phải theo đường hầm mà đi.

Hang sâu rộng dần, càng vào càng rộng hơn, nhưng tối đen như mực, không thấy một vật gì xung quanh cả. Quân Vũ tập trung nội lực vào đôi mắt nhìn về phía trước, thấy cách đấy chừng năm trượng có một bóng đen chập chờn.

Chàng đoán chừng bóng đen ấy là Thông Linh hòa thượng, nên đưa tay ra trước ngực thủ thế, chân lần lần bước tới. Chàng đi bốn năm bước nữa, cảm thấy có một sức gió ép tới. Mã Quân Vũ dùng tay đánh gió, đánh ngược chưởng phong trở lại. Hai luồng chưởng phong chạm nhau phát ra tiếng “bùng”. Quân Vũ cảm thấy tâm thần rung động, hai chân đứng không vững.

Chàng sợ hãi chưa biết tính sao thì một luồng chưởng phong thứ hai lại đánh tạt tới. Lần này so với lần trước còn mạnh hơn gấp bội phần. Quân Vũ bất đắc dĩ lại phải tiếp chiêu một lần nữa. Cả thân mình chàng đều chấn động phải thối lui ra bốn năm bước, huyết khí xông lên, làm cho tai điếc mắt lòa.

Chàng cố sức nín hơi, vừa định thần lại thì đối phương lại đánh tới một chưởng thứ ba nữa. Chưởng này áp lực nặng không thể tả. Lời nói của Tô Hùng quả thật không sai, chưởng thứ ba này vô cùng ác liệt. Quân Vũ đâu còn dám đỡ nữa. Chàng tránh sang một bên, dùng nội lực định đánh bật chưởng phong đối phương ra một phía, rồi thừa thế thoát ra, như thế dẫu có bị thương cũng nhẹ. Chàng đâu ngờ trong đường hầm, bề rộng không đầy bốn năm thước làm sao lách tránh được chứ.

Đang lúc nguy biến đột nhiên Quân Vũ dùng bước Ngũ Hành Mê Tung, phát chưởng hợp với thế Sanh Khắc nhẹ nhẹ hóa giải sức mạnh của đối phương.

Thật ra Quân Vũ cũng không ngờ chàng được minh mẫn như thế. Đó là do linh cơ của chàng, ngày thường mãi suy nghĩ về môn võ này mà không sao hiểu được cái biến hóa kỳ ảo ấy. Nay đột nhiên chàng sử dụng lại có kết quả trước mắt, nên lấy làm thích chí, đầu óc như

sáng ra. Chàng tung mình nhảy lên, vọt tới trước mặt tám thước. Vừa đứng vững đã nhận ra ra được bóng Thông Linh thiền sư.

Thông Linh thiền sư đánh ra ba chưởng, mà Quân Vũ dùng thân pháp hóa giải hết lại còn nhảy đến gần áp đảo thiền sư nữa, thật là việc ngoài sức tưởng tượng.

Thông Linh thiền sư “ý” một tiếng, rồi dùng hai chưởng đánh tếu, tung ra một lượt. Lại thấy Quân Vũ vẫn hóa giải nữa, ông ta liền đánh tiếp một lúc tám chưởng.

Tám chưởng này còn mạnh hơn gấp mấy lần các chưởng trước. Thế mà Quân Vũ cũng chỉ dùng thân pháp mượn sức hóa sức liên tiếp hóa giải cả tám lần, mặc dù nơi chàng đứng cách Thông Linh thiền sư không đầy bảy thước.

Quân Vũ lại muốn tiến tới nữa, nhưng bỗng nghe Thông Linh thiền sư cất tiếng than:

- Trường giang sóng vỗ không ngừng, bánh xe nhân thế quay tới mãi, và lớp mới hơn lớp cũ nhiều lắm ! Ta già mất rồi !

Mã Quân Vũ vội dừng bước, chấp tay thủ lễ, và nói lớn:

- Vãn bối Mã Quân Vũ cúi đầu bái kiến lão thiền sư.

Dứt lời, chàng lại quì xuống.

Thông Linh thiền sư lại than:

- Xin tha thứ cho bản tăng vì tàn tật không thể tiếp đón. Mời tiểu thí chủ đến gần để nói vài lời.

Mà Quân Vũ đáp:

- Vãn bối muốn yết kiến lão thiền sư để xin dạy bảo vài điều.

Vừa nói chàng vừa lần bước chậm chậm đến bên lão hòa thượng mà lòng còn nghi ngờ nên không quên dự bị đề phòng.

Đi độ bốn năm bước, đột nhiên trước mặt có một ánh lửa chớp sáng. Tiếp đó, bên mình Thông Linh thiền sư có một ngọn đèn dầu thấp lên. Ánh sáng như một con đom đóm lớn, soi sáng cả thạch động.

Nhờ ánh đèn ấy, Quân Vũ thấy Thông Linh thiền sư là một quái nhân, tóc và râu cột chùm với nhau phủ cả mặt mày, mình mặc áo dài màu xám, đôi mắt sáng ngời chiếu qua chòm tóc như hai đốm lửa xanh lấp lánh trong chòm cây rậm.

Quân Vũ thấy rợn người, nghĩ thầm:

“Có lẽ ông già này từ nhỏ đến lớn ngồi mãi trong hang đá này không ra ngoài tí nào ư? Nếu người ngoài trông thấy hình dạng ông ta chẳng biết họ phải sợ đến bậc nào.”

Thông Linh thiền sư thấy Quân Vũ có vẻ e dè, cười lớn, nói:

- Tiểu thí chủ xin đừng lo ! Thí chủ đã thắng được ba lần võ công của bản tăng, hiện giờ bản tăng cũng chẳng còn tài năng gì nữa. Thí chủ cứ đến gần bản tăng, đừng sợ sệt. Bản tăng từ khi vào động đến nay chưa gặp một người nào có thể vào thăm, nay hân hạnh được tiếp thí chủ. Xin mời thí chủ tạm ngồi nơi đây đàm đạo.

Mã Quân Vũ thấy lời nói của hòa thượng có vẻ thành thật, bạo dạn bước đến chấp tay chào, nói:

- Vãn bối làm rộn lão sư quá !

Thông Linh thiền sư ngẩng mặt lên nhìn Quân Vũ từ đầu đến chân, rồi chậm rãi mỉm cười nói:

- Thấy công lực của tiểu thí chủ, bần tăng đã rõ thí chủ có một thân pháp đặc dị hơn người. Trong vòng năm thước lại có thể hóa giải được ba lần chưởng phong của bần tăng thì trong đời cũng ít kẻ dám sánh. Thân pháp này không những lão tăng chưa từng thấy qua, mà cũng chưa hề được nghe ai nói đến. Như vậy, thí chủ chắc được một kỳ nhân truyền thụ. Kỳ nhân đó chắc là tài giỏi lắm. Hôm nay thí chủ quá bước đến đây có điều gì dạy bảo lão tăng tàn phế này chăng?

Quân Vũ cúi mình đáp:

- Lão thiền sư đã lánh mặt ẩn cư trong hang đá này tất đi tìm cái ẩn bí của nhà phật, tiểu bối đến đây làm rộn như thế này thực đáng tội.

Lão thiền sư khẽ giọng nói:

- Tiểu thí chủ tuổi trẻ lại thật thà, thẳng mà không kiêu ngạo, thật ít người có được đức hạnh như vậy. Bần tăng đã không bằng thí chủ, thì xin thí chủ có gì cần đến bần tăng, nếu biết bần tăng sẽ chỉ cho.

Dứt lời, Thông Linh thiền sư từ từ vén vạt áo cà sa, để lộ hai cái chân cụt đến đầu gối, rồi chỉ một phiến đá bên cạnh, bảo Quân Vũ ngồi.

Quân Vũ đoán biết vị lão sư này trước kia phải là một cao thủ giang hồ, nếu không phải vì ẩn tu thì trong đời hẳn có điều gì bí ẩn lắm.

Nghĩ như thế, chàng lễ phép ngồi xuống bên cạnh vị lão sư, ôn tồn nói:

- Điều mà vãn bối muốn thưa trình, nếu có gì sai lầm xin lão thiền sư miễn chấp.

Thông Linh thiền sư giục:

- Xin cứ nói, đừng ngại gì cả.

Quân Vũ đem tất cả câu chuyện Lý Thanh Loan bị mất tích và việc gặp hai ác tăng kể lại một hồi, chỉ giấu việc giết chết hai ác tăng đó mà thôi.

Thông Linh thiền sư nghe xong run lấy bầy, ngồi lặng thinh một lúc lâu, rồi mới nói:

- Người đã xuất gia mà còn gây ra mầm tai hại, thật đắc tội với Phật. Nhưng chuyện này khá quan hệ. Nếu bần tăng nói rõ tông tích hai vị hòa thượng đã đánh cướp sư muội của thí chủ, thì tất nhiên thí chủ phải mạo hiểm đi tìm. Nhưng điều khổ tâm là thí chủ dẫu tài cao tuyệt đỉnh đã bước đến nơi đó cũng khó toàn mạng.

Thông Linh thiền sư chưa nói dứt, Quân Vũ đã nóng lòng hỏi:

- Xin lão thiền sư cứ chỉ điểm cho. Còn việc nguy hiểm đến đâu không đáng kể, vãn bối chẳng bao giờ dám để lụy cho lão thiền sư.

Thông Linh thiền sư nhắm mắt lại không nói nữa. Qua ánh sáng ngọn đèn dầu, Quân Vũ thấy toàn thân ông ta run rẩy, miệng hé mở để lộ một vẻ hãi hùng.

Qua một lúc, bỗng nhiên lão mở mắt ra, đôi mắt đong đầy nước mắt, một thứ nước mắt đặc của kẻ già nua.

Quân Vũ sực nhớ đến hai cái chân cụt của lão, ngại ngừng hỏi:

- Vì đâu... hai chân...

Lão hòa thượng mỉm cười hỏi:

- Tiểu thí chủ xét thấy võ công của bản tăng như thế nào?

Quân Vũ đáp:

- Lão thiền sư chưởng lực hùng mạnh, công lực so với văn bối thì lão thiền sư thâm hậu hơn nhiều.

Thông Linh thiền sư gục đầu nói:

- Tiểu thí chủ đã được người tài cao truyền dạy thân pháp, nhưng công lực tập luyện còn non kém. Nếu muốn đi cứu sư muội chẳng khác nào đem thân hiến cho tử thần. Tuy nhiên tiểu thí chủ đã có lòng đến tìm chẳng lẽ bản tăng lại không nói.

Nói đến đây Thông Linh thiền sư bỗng chấp hai tay lại, ngược mặt lên trời van vái:

- Phật tổ từ bi tha cho đệ tử tội tiết lộ bí mật của sư môn.

Nước mắt lão lại chảy ra, nhỏ từng giọt xuống áo, hình như lão bị lương tâm dày vò rất đau đớn.

Quân Vũ thấy thế, chẳng an lòng. Cứ theo mấy lời của Thông Linh thiền sư vừa thốt lộ, thì chàng đã biết hai hòa thượng bắt cóc Lý Thanh Loan là đồng môn với lão rồi.

Thật vậy, Quân Vũ đoán không lầm. Thông Linh thiền sư van vái xong, đôi mắt từ từ mở to ra, tâm hồn bình thản, than:

- Tiểu thí chủ muốn hỏi đến nguồn gốc của kẻ bắt cóc sư muội, nơi đó chính là sư môn của bản tăng. Trước đây, bản tăng vì phạm tội nên bị sư môn chiếu luật, chặt hết hai chân đuổi ra khỏi cửa. Bản tăng có hai đệ tử cũng bị trục xuất, và theo bản tăng đến đây ẩn tu. Bọn sư đồ của bản tăng qua bao năm khổ ải mới dựng nên ngôi Vân Vu Tự này. Bản tăng vì hai chân đã mất nên không muốn gặp ai. May sao nơi Đại Hồ Sơn đây lại có cái hang đá nên bản tăng trốn mặt vào ở nơi đây luôn. Trước kia, lúc còn ở sư môn, bản tăng cũng có một địa vị không nhỏ, do đó từ ngày rời khỏi sư môn, cũng có nhiều người nhớ tưởng đến thăm. Mà luật của sư môn lại quá nghiêm khắc. Những kẻ bị đuổi mà trong đồng môn còn kẻ nào đến viếng, nếu phát giác ra được kẻ đó phải bị tử hình. Bản tăng không muốn di họa cho đồng môn nên lập ra một quy củ. Phàm kẻ nào đến đây muốn gặp mặt bản tăng phải tiếp qua mười chiêu, nếu chịu được mười chiêu của bản tăng thì bản tăng mới tiếp kiến. Quy củ ấy cốt để từ chối kẻ đến thăm. Đã mười năm nay, biết bao nhiêu người tìm đến, nhưng đều bị bản tăng dùng chưởng lực ép phải thối lui.

Nói đến đây, lão thiền sư đột nhiên thở mạnh một hơi, trên môi chảy ra hai dòng máu tươi, và toàn thân run rẩy như muốn đổ xuống.

Quân Vũ thất kinh, liền đưa tay đỡ và hỏi:

- Lão thiền sư ! Tại sao thế?

Thông Linh thiền sư nhắm mắt đáp:

- Khi lão bị đuổi ra khỏi sư môn đã bị dùng phép Thấu Quách điểm huyết Phúc Kết. Huyết đạo này vừa thuộc gan mật, vừa thuộc khí huyết tương giao rất tai hại. Nếu dùng phép điểm huyết phổ thông thì có thể giải được, nhưng lão bị phép điểm huyết của sư môn, một lối điểm huyết gia truyền, chỉ có các cao thủ trong chùa mới giải được. Ngoài ra các tay cao

thủ trong võ lâm đầu tài giỏi đến đâu cũng đành chịu.

Mã Quân Vũ hỏi:

- Nếu vậy sao lão thiền sư không tự giải cho mình.

Thông Linh thiền sư nói:

- Lão tuy cũng biết ít nhiều bí quyết ấy, song tự mình không thể giải nổi.

Quân Vũ cúi đầu lặng thinh, tỏ ra thương xót.

Thông Linh thiền sư lại thở một hơi dài, nói tiếp:

- Bọn họ dùng lối điểm huyết đó là một lối trừng phạt, để cho thân xác bần tăng phải chịu đau đớn trong mười năm rồi mới được chết. Khi này lão phát chưởng làm động đến yếu huyết nên bị trọng thương rồi.

Quân Vũ thở dài nói:

- Không ngờ tiểu bối đến đây lại làm hại tiền bối.

Thông Linh thiền sư lắc đầu, nói:

- Không phải đâu ! Lão đã bị điểm huyết thì cũng chỉ sống được mười năm mà thôi. Nếu tiểu thí chủ không đến, thì lão cũng phải chết. Đã mười năm nay, ngồi trong động đá này, lão có ý dùng nội công trị thương, nhưng vô hiệu. Cách một tháng nay, lão cảm thấy gan mật đã bị tê liệt dần, và mỗi ngày đau như xé. Nay trước khi chết, lão tiếc lộ ác tích của sư môn, tuy đối với sư môn lão là kẻ bất trung, nhưng đối với lương tâm lão lại thấy là chánh nghĩa...

Vừa nói xong, miệng lão thổ ra một búng máu tươi, và râu tóc đều rúng động. Trong tinh thần của lão hình như đau khổ lắm.

Quân Vũ buồn bã vì không biết cách nào giải được huyết đạo cho lão, để giúp lão giữ được sinh mệnh. Chàng chỉ biết đưa tay đỡ lấy thân ông và rơi nước mắt.

Qua một lúc lâu, Thông Linh thiền sư mới tỉnh lại, thông thả tiếp lời:

- Chuyện lão ẩn tu dưỡng thương chính mấy đứa đồ đệ theo lão cũng không biết. Lâu nay gốc tích của sư môn đều được giấu kín, trong giang hồ không một ai biết được. Nếu lão nói ra chưa chắc thí chủ đã dám can đảm đến đó giải cứu cho sư muội của thí chủ đâu.

Quân Vũ nóng lòng nói:

- Xin lão thiền sư cứ chỉ nẻo. Việc nguy hiểm tiểu bối quyết chẳng hề sợ.

Thông Linh thiền sư thở dài nói:

- Không nói ra thì nhóm người đó âm thầm phá đời không ít, mà nói ra sợ e các cao thủ giang hồ lại vì nơi đó mà thiệt mạng. Thí chủ đã muốn biết thì lão cũng chẳng dám giấu nữa. Nơi một vùng núi hoang vu, đầy tuyết phủ có một ngôi chùa rất trang nghiêm hùng vĩ. Trong chùa đó có đám người khoác áo cà sa, ngoài mặt nhân hòa, nhưng trong lòng chứa đầy gươm dao. Bàn tay của họ đầm máu chẳng biết bao nhiêu lần, không việc gì tàn ác mà họ từ chối. Chính lão đây, sau khi chết cũng phải ân hận với Đức Từ Bi là đã sống trong sư môn đó.

Nói đến đây, đột nhiên đôi mắt lão chớp sáng, thần thái uy nghiêm.

Quân Vũ hỏi:

- Nhóm người làm ác như vậy tại sao xưa nay trong giang hồ không ai trừ khử?

Thông Linh thiền sư nói:

- Một là sào huyết của họ đặt tận nơi núi rừng sâu thẳm, địa thế hiểm trở không ai dám đến. Hai là, võ công của họ đã đến độ tuyệt đỉnh, có thể nói rằng những cao nhân trong thiên hạ chưa chắc đã bì đặng. Đã vậy, ở đấy lại có một báu vật nhất đời là cây Tuyết Sâm Quả. Giống cây đó có thể cải tử hoàn sinh. Chỉ cần ăn một trái, công lực trong người không ai bì kịp. Đặc biệt chỉ ở đó mới có giống Tuyết Sâm Quả mà thôi. Mà cũng vì ý lại vào giống cây quý ấy mà họ làm ác.

Quân Vũ nghe đến đó không thể nín được, ngắt lời hỏi:

- A ! Nơi đó có phải là giáp giới giữa hai địa phận Long và Thanh, và chùa ấy có phải là Đại Giác Tự không?

Thông Linh thiền sư giật mình hỏi:

- Phải, thí chủ làm sao biết được?

Quân Vũ đáp:

- Vãn bối có nghe một vị tiền bối nói lại về giống cây Tuyết Sâm Quả. Nay nghe lão thiền sư nhắc đến nên hỏi thử.

Thông Linh thiền sư lại nói tiếp:

- Đúng vậy ! Ngôi chùa ấy ở Trùng Vân Nham. Bọn người làm chủ ngôi chùa đó đều là sư phụ, sư bá và sư thúc của lão. Cũng vì lão tỏ lời khuyên họ không nên hành ác mà phạm luật sư môn, nên lão phải chịu chặt chân đui ra ngoài. Trước kia lão là Nhất Minh thiền sư, lúc đến đây ẩn tu lão mới đổi ra là Thông Linh.

Nói đến đó, hòa thượng đã đuối sức ngắt đi. Quân Vũ liền đỡ hòa thượng lên, dùng phép Thôi Cung Quá Huyết ấn vào huyết Phúc Kết để làm cho lão hòa thượng tỉnh lại. Nhưng chàng thoa bóp hàng giờ vẫn không hiệu nghiệm gì cả.

Qua một lúc, hòa thượng từ từ mở mắt ra, nhưng thần sắc đã biến hết. Ông ta lắc đầu nói trong hơi thở:

- Thôi ! Đời lão thế là hết ! Lão mong thí chủ đừng đến Đại Giác Tự. Còn nếu thí chủ có đến đó thì cũng phải thỉnh cao thủ đi theo mới được. Lão xem phép hóa giải về thân pháp của thí chủ không phải là do võ công của phái Côn Luân. Chắc là thí chủ được một người nào tài cao khác thường truyền thụ. Nếu được người đó cùng đi với thí chủ thì may ra có thể địch lại với huynh đệ của sư phụ lão.

Nói đến đây Thông Linh thiền sư đã thở dốc. Tuy nhiên hình như chưa cạn lời nên lão vẫn ráng sức nói thêm:

- Các vị trưởng sư của lão chẳng những võ công trùm thiên hạ mà còn luyện được thứ Bách Độc Chưởng rất thần kỳ, giết người rất hiểm... chỉ có... Kiền Nguyên Chỉ Thần Công... mới có thể phá.

Thông Linh thiền sư nói đến đây, đôi mắt đã trợn ngược lên, máu miệng tuôn ra, toàn thân rung động mấy cái rồi nhắm mắt chết trong đau khổ.

Quân Vũ đau lòng, nghĩ thầm:

“Nếu mình không đến đây tìm ông ta thì ông ta chưa chết gấp như vậy.”

Đôi dòng nước mắt tuôn chảy ròng ròng. Chàng cúi lạy thi thể của Thông Linh thiền sư, rồi buồn bã chậm bước trở ra.

Đi được mấy bước, chàng lại quay đầu nhìn thi thể của Thông Linh thiền sư. Trong động đá tối tăm, nhưng ánh đèn chiếu sáng, chàng thấy lão già ấy hai chân cụt lủn, râu tóc nhuộm máu hồng, nằm ngẹo trên bàn thạch, thê thảm quá chừng.

Chàng từ từ bước ra, vừa khỏi hang, Tô Hùng thấy đôi mắt chàng ướt đầm, mặt mày buồn xo, lấy làm lạ, chạy vội đến hỏi:

- Mã huynh làm sao thế ?

Quân Vũ lắc đầu nói:

- Tiểu đệ không sao cả ! Vì thấy Thông Linh thiền sư chết thảm mà tội nghiệp.

Tô Hùng cười nhạt, nói:

- Lão hòa thượng ấy chết thì việc gì mà khóc chớ ?

Quân Vũ chưa kịp trả lời, thì nhà tu áo xám đã cất tiếng mắng:

- Thằng nhỏ phách lối ! Người chưa ráo máu đầu, có chút ít võ công như vậy mà dám bảo là đánh thắng Thông Linh thiền sư ư ? Ai tin lời nói của người ?

Quân Vũ thản nhiên đáp:

- Lão thiền sư công lực cao dày, tại hạ đâu phải địch thủ. Chỉ vì ông ta bị động vết thương trước kia nên từ trần.

Nhà tu áo xám không cãi nữa, cầm đầu chạy thẳng vào trong hang. Chỉ chốc lát, hắt lại chạy ra, tay cầm hai chiếc vòng vàng ném mạnh vào Quân Vũ, nét mặt hầm hầm.

Quân Vũ thất kinh, lách mình né tránh, nhưng vì đứng gần quá, nên bị một chiếc vòng bay xốt qua, cắt đứt tiện một vạt áo.

Hai chiếc vòng đó vốn là vật ám khí lợi hại của Tô Hùng. Trông bề ngoài thì đẹp đẽ, nhưng có một sức bén nhọn phi thường, trên chiếc vòng có những cái khía có thể chặt đứt vũ khí.

Quân Vũ tránh khỏi, nhưng hai chiếc vòng theo đà, bay đến đụng vào một tảng đá, làm cho tảng đá đó bắn ra từng mảnh vụn, bay lên trời như khói.

Nhà sư áo xám ném trượt, liền nhảy đến nhanh như chớp bấu vào mình Quân Vũ.

Quân Vũ tay phải dùng thế Cự Hổ Ngoại Môn cản lại, tay trái nắm tay nhà tu áo xám, tôn tôn nói:

- Đại sư hãy bình tĩnh, để tại hạ nói rõ cho mà nghe.

Nhà sư áo xám đang lúc tức giận, mặt đỏ như máu, hai mắt trợn ngược, tay chân đầm đá liên hồi, không thôi. Quân Vũ cứ tránh né, không hề đánh lại.

Tô Hùng đứng một bên, thấy thế không chịu nổi, nói lớn:

- Nếu Mã huynh có lòng nhân từ thì hãy tránh ra, để tiểu đệ trị nó cho.

Tuy nói thế, nhưng Tô Hùng vẫn giữ nguyên tắc giang hồ, không muốn hai người đánh một.

Quân Vũ biết rằng Tô Hùng mà ra tay thì nhà tu áo xám phải vong mạng. Chi bằng chàng dùng Thiên Cang Chưởng đấu với nhà sư áo xám thì còn có chỗ dung tình hơn.

Nghĩ như thế, Quân Vũ ra chiêu Xích Thủ Bát Long, một tay khóa tay nhà tu, một giữ lấy thế thủ, miệng nói:

- Sư phụ của lão bị động chỗ huyết trước kia mà chết. Lão cứ vào hang xem cho kỹ nơi huyết Phúc Kết thì rõ. Khi lão thiền sư rời khỏi Đại Giác Tự đã bị sư môn điểm vào huyết ấy rồi, họ dùng phương pháp Quách Thấu Huyết rất độc.

Nhà sư áo xám nghe nói đúng sự thật, bấy giờ mới hiểu ra, đứng trơ một lúc, hai dòng nước mắt tuôn xuống.

Quân Vũ buông tay nhà sư, tức thì nhà sư đó lập tức chạy trở vào hang đá.

Tô Hùng nhìn Quân Vũ lắc đầu nói:

- Sự thật như thế nào ?

Quân Vũ kéo Tô Hùng đến gần miệng hang kể lại đầu đuôi câu chuyện gặp Thông Linh thiền sư. Tô Hùng tuy là kẻ độc dữ, lòng lạnh như giá băng, nhưng khi nghe Quân Vũ kể chuyện này cũng phải động lòng.

Chàng buồn bã than:

- Lão hòa thượng này là người tốt. Thế mà sư môn đối với lão quá ác độc.

Quân Vũ nhìn vẻ mặt đăm chiêu của Tô Hùng thấy Tô Hùng không phải là một kẻ không có lương tâm, lòng vui vui, tự nghĩ:

“Hắn không phải là kẻ có thiên tính hiểm độc, chẳng qua từ lúc nhỏ sinh trưởng trong Thiên Long Bang, chịu những kỷ luật khắc bạc nên tánh hắn trở thành như thế. Sau này ta sẽ tìm cơ hội cảm hóa hắn. Nếu cải được tính hiểm độc thì nghiêm nhiên ta sẽ có một người bạn hiền.”

Nghĩ đến đó, Quân Vũ lấy làm thích chí, mỉm cười nói:

- Tô huynh ! Sao nhà tu áo xám không thấy ra? Hay là chúng ta vào hang xem sao?

Tô Hùng gật đầu. Hai người nắm tay nhau đi vào.

Đến bên trong cả hai đều sửng sờ, vì nhà sư áo xám đã đập đầu tự vận bên chân Thông Linh thiền sư, óc não văng ra trắng xóa. Thế mà cây đèn vẫn còn chiếu sáng khung cảnh thê thảm ấy.

Quân Vũ sắp hai xác chết lại, nước mắt tuôn trào, quỳ xuống đất, van vái:

- Mã Quân Vũ nếu có thể cứu được sư muội thoát nguy thì sau khi trở về nhất định ghé lại Vân Vu Tự để bái lạy hai vị Đại sư.

Vái xong, chàng đứng dậy cùng Tô Hùng ra khỏi động. Chàng vác đá núi đóng lại miệng hang, coi đó như một nấm mồ. Tô Hùng không ngăn cản mà còn giúp Quân Vũ làm xong việc ấy.

Đắp xong miệng hang, hai người theo đường cũ lên lại đồi cao. Con Xích Vân Truy Phong vẫn còn đang ăn cỏ ở đấy. Vừa thấy hai người nó vội vàng chạy đến. Tô Hùng nắm tay Quân Vũ song song nhảy lên ngựa, thả cương cho chạy ngang Vân Vu Tự, nhìn vào trong thấy cửa chùa vẫn mở toát, trong điện vẫn y nguyên, chỉ tiếc là trong chốc lát người trụ trì chùa này đã mang hận xuống tuyền đài.

Xích Vân Truy Phong bốn chân liền vó, hướng về phía Kỳ Liên Sơn Đại Giác Tự.